

Arrest

nr. 101 142 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat C. DE TROYER en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, I.P., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russische staatsburger van ingoesje origine, bent afkomstig van Gazi-yurt, Ingoesjetië. U bent een religieus persoon en u was sinds 2006 werkzaam in de madrassa van Gazi-yurt waar u kinderen onderwees over de Koran. U was medeoprichter van deze madrassa.

Naast uw werkzaamheden in de madrassa behandelde u via spirituele genezing mensen, patiënten volgens de regels van het islamitische geloof.

Begin februari 2012, op 7 of 8 februari, vielen FSB agenten de madrassa binnen. U werd ondervraagd over uw activiteiten. De madrassa werd door de FSB gesloten.

Midden februari, rond 15, 16 februari komt een onbekende man die zich ziek voordeed voor een behandeling bij u langs. U was van oordeel dat deze persoon een rebel was. Deze persoon maakte u duidelijk dat u met uw werkzaamheden als religieus verzorger diende te beëindigen. Hij dreigde u te vermoorden wanneer u dit niet zou doen.

Op 2 of 3 maart 2012 gooiden onbekenden een handgranaat, explosieven op jullie binnenplaats.

Een week later vond eenzelfde incident opnieuw plaats. U vernam van de wijkagent dat achter deze incidenten met explosieven rebellen zaten omdat ordediensten niet op deze wijze te werk gingen.

Op 29 mei 2012 ontving u een eerste convocatie. U nam contact op met A., een familielid die bij de FSB werkte. A. gaf u het advies om niet in te gaan op de convocatie, om even te wachten tot hij meer informatie had verzameld.

Op 2 juni 2012 's ochtends vroeg, vielen federale agenten uw woning binnen. U werd vanuit uw slaapkamer, geboeid meegenomen naar een onbekende plaats waar u drie dagen werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding, regelde uw broer, samen met A., uw vrijlating. U werd vrijgekocht voor 20 000 dollar. Na het betalen van dit bedrag werd u door de federale agenten op straat in Nazran achter gelaten.

A. kwam u daar oppikken en bracht u rechtstreeks door naar Plievo waar u tot uw vertrek uit Ingoesjetië ondergedoken leefde.

In de periode dat u ondergedoken leefde werd uw echtgenote een 12tal keren opgepakt door de ordediensten. Uw vrouw werd ondervraagd over uw activiteiten en uw verblijfsadres.

Op 29 augustus 2012 ging A. uw echtgenote op uw thuisadres halen en bracht haar tot bij u, zodat jullie de volgende dag Ingoesjetië konden verlaten. A. bracht jullie met zijn wagen naar een onbekende plaats in Rusland, waar jullie overstapten in een andere personenwagen die jullie naar België bracht.

Jullie kwamen op 3 september 2012 in België aan waar jullie dezelfde dag asiel aanvraagden bij de Belgische autoriteiten.

Na jullie vertrek uit Ingoesjetië kwamen FSB agenten een 20 à 30 tal keren nog bij u thuis langs op zoek naar u.

Ook bij uw familieleden werd u nog gezocht. U vernam dit nieuws van uw schoonmoeder.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, een brief van de volksraad (Mexk-Kxel), drie convocaties d.d. 29 mei 2012, 26 juni 2012 en 3 augustus 2012, schoolattesten van uw vrouw, haar werkboekje, medische verzekeringskaarten, de medische verzekeringspolis, registratie van uw werkzaamheden, belastingsattesten, drie internetartikels en internetfoto's."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, I.P., luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet nadat u door FSB agenten werd opgepakt en gedurende drie dagen werd vastgehouden. U werd door de FSB agenten ondervraagd over uw werkzaamheden die u in de madrassa van Gazi-yurt verrichtte. Tevens gaf u aan dat u werd geïnterviewd, vermoedelijk door rebellen, omdat u een spiritueel genezer was en dat uw activiteiten niet werden aanvaard. U werd door hen bedreigd met de dood en tweemaal werd er een explosief mengsel of handgranaat op uw binnenplaats gegooid (CGVS man 01/10/2012 p. 3, 13; 17/10/2012 p. 11, 13).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag immers niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw verklaringen en de verklaringen uw echtgenote betreffende uw arrestatie.

U verklaarde dat u op 2 juni 2012 door Federale agenten thuis werd gearresteerd. U gaf aan dat u nog in bed lag toen onbekende mannen binnenvielen. U werd in uw slaapkamer tegen de muur gezet, vastgebonden en naar de binnenplaats werd gebracht. Uw vrouw was voordien reeds naar binnenplaats gestuurd. Op de binnenplaats werd u op de grond gegooid en geblinddoekt met een zak over uw hoofd. U zag op de binnenplaats uw vrouw, ouders en broers staan. Ook een 20 à 30 tal federale agenten waren buiten aanwezig (CGVS man 01/10/2012 p.13, 14 ; 17/10/2012 p. 13, 14, 16).

Uw echtgenote beschreef een andere versie van uw arrestatie. Zij gaf aan dat u in uw slaapkamer werd gearresteerd. U werd op de slaapkamer vloer gelegd, vastgebonden en u kreeg in de slaapkamer een zak over uw hoofd. Daarna werd u naar buiten gebracht en weggebracht, maar uw vrouw mocht de

kamer niet verlaten. Uw echtgenote gaf aan dat zij pas nadat u reeds in de wagen werd gestoken, naar buiten op de binnenplaats werd gestuurd. Daar op de binnenplaats merkte uw vrouw nog 7 agenten op (CGVS 01/10/2012 p. 8).

U werd gewezen op deze verschillende versies en u bevestigde uw eigen verklaringen nogmaals en ontkende de verklaringen van uw echtgenote. U vermoedde dat uw vrouw zich deze gebeurtenis misschien niet meer herinnert (CGVS man 17/10/2012).

Deze uitleg, het ontkennen van de verklaringen van uw vrouw, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden niet. Bovendien zijn de feiten zeer recent.

Gezien deze verschillende tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, wordt de geloofwaardigheid van deze aanhouding ernstig ondermijnd.

Verder beweerde u bij het Commissariaat-generaal dat midden februari 2012 een persoon bij u langs kwam, zich voordeed alsof hij ziek was. Deze persoon, volgens u een rebel, eiste dat u zou stoppen met uw werkzaamheden als spiritueel genezer en hij bedreigde u met de dood. U verwees verder naar twee incidenten waar onbekenden, vermoedelijk rebellen, explosieven op uw binnenplaats hadden gegooid. Deze gebeurtenis situeerde u begin maart, op 2 of 3 maart en een week later (CGVS man 01/10/2012 p. 3, 4; 17/10/2012 p. 12, 13).

Echter u verklaarde tijdens uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken dat op 2 of 3 maart er een poging was om uw huis op te blazen, dat een week later opnieuw een poging had plaatsgevonden.

In april kwam een onbekende bij u langs, zogezegd voor een behandeling en hij bedreigde u met de dood als u uw activiteiten niet zou stopzetten (vragenlijst CGVS man punt 3. 8).

U werd gewezen op het feit dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken de komst van de persoon die u bedreigde situeerde na dat er pogingen werden gedaan om uw woning op te blazen en u reageerde door uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal nogmaals te bevestigen (CGVS man 17/10/2012 p. 13).

Opnieuw moet vastgesteld worden dat het enkel bevestigen van uw laatste verklaringen geen opheldering geeft over de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Bijkomend moet opgemerkt worden dat uw vrouw de incidenten met de explosieven situeert eind maart, begin april 2012 en dat zij aangeeft dat de eerste explosie plaatsvond voor dat de madrassa werd gesloten en de tweede nadat de madrassa werd gesloten, terwijl u aangeeft dat het sluiten van de madrassa op 7 of 8 februari 2012 had plaatsgevonden (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6; man 01/10/2012 p. 5; 17/10/2012 p. 11).

Tevens beweerde uw vrouw dat bij de explosies er enkel ramen wat werden beschadigd maar verder niets (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6), terwijl u had verklaard dat bij de incidenten met explosieven jullie ramen volledig werden vernield en dat ook jullie deur een klein beetje werd beschadigd door de scherven (CGVS man 01/10/2012 p. 4).

Uw vrouw werd met uw verklaringen geconfronteerd en zij maakte duidelijk dat de deur niet was beschadigd (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6).

Haar uitleg overtuigt niet en weerlegt bovenstaande vaststellingen niet.

Gezien deze vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de acties van rebellen (in casu de rechtstreekse bedreigingen en het gooien van explosieven), kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende incidenten die u toedicht aan rebellen.

Uit uw verklaringen en ook uit de convocaties die u voorlegt, blijkt dat u op 29 mei 2012 een eerste convocatie ontving en dat u nadien nog twee andere convocaties hebt ontvangen.

Opgemerkt moet worden dat u onaannemelijk vaag bent betreffende deze convocaties.

U gaf aan dat u enkel over de eerste convocatie zeker weet dat u zich moest aanbieden op 29 mei 2012 maar dat u niet meer weet wanneer de andere convocaties werden binnengebracht, wanneer u zich moest aanbieden, hoe laat of waar u zich moest aanbieden. U kon evenmin weergeven wat de inhoud van deze convocaties was. U kon enkel aangeven dat u werd opgeroepen (CGVS man 17/10/2012 p. 8, 9).

U gaf aan dat u na de eerste convocatie contact had opgenomen met uw familielid A. en dat A., die bij de FSB werkt, meer informatie betreffende de convocatie ging verzamelen (CGVS man 17/10/2012 p. 9).

Echter vastgesteld moet worden dat u geen vragen heeft gesteld over de convocaties aan A., noch over alle problemen die u ondervond met de ordediensten (CGVS man 01/10/2012 p. 15; 17/10/2012 p. 9, 10).

Het is redelijk te verwachten dat u, die deze convocaties zelf voorlegt voor de asielinstanties, meer informatie kan verschaffen over deze convocaties. Tevens kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op zijn minst de vraag had gesteld welke informatie A. te weten kwam betreffende deze convocaties of betreffende uw problemen.

Uw gebrek aan interesse voor de convocaties en voor informatie die A. zou te weten zijn gekomen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook betreffende problemen die na jullie vertrek uit Ingoesjetië nog hadden plaatsgevonden leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af.

U verklaarde dat na jullie vertrek uit Ingoesjetië op 30 augustus 2012, FSB agenten meermaals bij u thuis zijn langs geweest op zoek naar u. U vermeldde dat ze een 20 à 30 keer bij u thuis zijn langs geweest en dat ze ook bij dichte familieleden u zijn gaan zoeken. U had dit nieuws vernomen van uw

vrouw die het op haar beurt had vernomen van haar moeder waarmee uw vrouw nog contact had gehad (CGVS man 01/10/2012 p. 5).

Echter uw vrouw beweerde dat zij met haar moeder enkel over familiale gelegenheden had gesproken, hoe het met iedereen ging en dat er geen verder informatie werd uitgewisseld (CGVS vrouw 01/10/2012 p. 3, 4).

Bij confrontatie met uw verklaringen over de problemen na jullie vertrek antwoorde uw vrouw dat u deze informatie misschien vernomen had van uw moeder die had gebeld met de gsm van haar moeder (CGVS vrouw 01/10/2012 p. 4).

Deze uitleg overtuigt niet, gezien u verklaarde na uw vertrek uit Ingoesjetië met niemand uit uw land van herkomst nog contact te hebben gehad (CGVS man 01/10/2012 p. 4, 5).

Opgemerkt moet worden dat ook deze tegenstrijdigheid, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

De vastgestelde tegenstrijdigheden, de vaagheden en het gebrek aan interesse aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, schoolattesten van uw vrouw, haar werkboekje, medische verzekeringskaarten, de medische verzekeringspolis, registratie van uw vrouw's werkzaamheden, belastingsattesten, bevatten persoonsgegevens, gegevens die niet worden betwist.

De convocaties werden hierboven reeds besproken.

Bijkomend moet opgemerkt worden dat uit de drie convocaties kan niet worden afgeleid waarom u werd opgeroepen, noch voor welke zaak u werd opgeroepen. De convocaties duiden aan dat u werd opgeroepen als getuige, maar geven niet weer in welke zaak u betrokken was.

Het is bovendien vreemd dat deze convocaties niet het adres weergeeft waar u zich concreet moest melden, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen.

Deze vaststellingen doen verder vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van de voorgelegde convocaties. De brief van de volksraad (Mexk-Kxel), geeft weer dat u omwille van uw religieuze activiteiten door de autoriteiten werd gevisieerd.

Gezien bovenstaande motivering kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en bijgevolg evenmin aan de verklaringen van de voorzitter van de volksraad.

Een document kan slecht bewijskrachtig zijn wanneer het wordt ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

De drie internetartikels hebben volgens uw verklaringen betrekking op personen die net zo als u religieuze activiteiten hadden en hierdoor problemen ondervonden. Opgemerkt moet worden dat nergens in deze artikels enige vermelding naar u en uw situatie wordt gemaakt en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Uit uw verklaringen blijkt dat de internetfoto's die u voorlegt, foto's zijn van mensen die behoren tot een volksraad en die de behandeling van personen met een gelijkaardig profiel door de autoriteiten en rebellen aanklagen.

U gaf aan dat deze foto's niet handelen over uw specifieke problemen (CGVS man 17/10/2012 p.3)."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, T.M., luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Russische staatsburger van ingoesje origine, bent afkomstig van Gazi-yurt, Ingoesjetië. Uw echtgenoot I.P. is een religieus persoon en hij was sinds 2006 werkzaam in de madrassa van Gazi-yurt waar hij kinderen onderwees over de Koran. Uw echtgenoot was medeoprichter van deze madrassa.

Naast zijn werkzaamheden in de madrassa behandelde uw man via spirituele genezing mensen, patiënten volgens de regels van het islamitische geloof.

Eind maart, begin april 2012 gooiden onbekenden een handgranaat, explosieven op jullie binnenplaats. Korte tijd later vielen FSB agenten de madrassa binnen. Uw man werd ondervraagd over zijn activiteiten. De madrassa werd door de FSB gesloten.

Na de sluiting van de madrassa vond een nieuwe explosie plaats op jullie binnenplaats. Uw man vernam van de wijkagent dat achter deze incidenten met explosieven rebellen zaten omdat ordediensten niet op deze wijze te werk gingen.

Op 29 mei 2012 ontving uw man een eerste convocatie. Hij nam contact op met A., een familielid die bij de FSB werkte. A. gaf uw echtgenoot het advies om niet in te gaan op de convocatie, om even te wachten tot hij meer informatie had verzameld.

Op 2 juni 2012 's ochtends vroeg, vielen federale agenten jullie woning binnen. Uw man werd vanuit jullie slaapkamer, geboeid meegenomen naar een onbekende plaats waar hij drie dagen werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding, regelde uw schoonbroer, samen met A., zijn vrijlating. Uw man werd vrijgekocht voor 20 000 dollar. Na het betalen van dit bedrag werd uw man door de federale agenten op straat in Nazran achter gelaten.

A. kwam hem daar oppikken en bracht hem rechtstreeks door naar Plievo waar hij tot jullie vertrek uit Ingoesjetië ondergedoken leefde.

In de periode dat uw man ondergedoken leefde werd u een 12tal keren opgepakt door de ordediensten. U werd ondervraagd over de activiteiten van uw man en zijn verblijfsadres.

Op 29 augustus 2012 kwam A. u halen en hij bracht u naar uw man. De volgende dag verlieten jullie Ingoesjetië. A. bracht jullie met zijn wagen naar een onbekende plaats in Rusland, waar jullie overstapten in een andere personenwagen die jullie naar België bracht.

Jullie kwamen op 3 september 2012 in België aan waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, een brief van de volksraad (Mexk-Kxel), drie convocaties d.d. 29 mei 2012, 26 juni 2012 en 3 augustus 2012, schoolattesten van uw vrouw, haar werkboekje, medische verzekeringskaarten, de medische verzekeringspolis, registratie van uw werkzaamheden, belastingsattesten, drie internetartikels en internetfoto's."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, T.M., luidt als volgt:

"Ik stel vast dat uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot P.I. (CGVS vrouw 01/10/2012 p. 3) werden aangehaald.

In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor

eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet nadat u door FSB agenten werd opgepakt en gedurende drie dagen werd vastgehouden. U werd door de FSB agenten ondervraagd over uw werkzaamheden die u in de madrassa van Gazi-yurt verrichtte. Tevens gaf u aan dat u werd geïnterviewd, vermoedelijk door rebellen, omdat u een spiritueel genezer was en dat uw activiteiten niet werden aanvaard. U werd door hen bedreigd met de dood en tweemaal werd er een explosief mengsel of handgranaat op uw binnenplaats gegooid (CGVS man 01/10/2012 p. 3, 13; 17/10/2012 p. 11, 13).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag immers niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw verklaringen en de verklaringen uw echtgenote betreffende uw arrestatie. U verklaarde dat u op 2 juni 2012 door Federale agenten thuis werd gearresteerd. U gaf aan dat u nog in bed lag toen onbekende mannen binnenvielen. U werd in uw slaapkamer tegen de muur gezet, vastgebonden en naar de binnenplaats werd gebracht. Uw vrouw was voordien reeds naar binnenplaats gestuurd. Op de binnenplaats werd u op de grond gegooid en geblinddoekt met een zak over uw hoofd. U zag op de binnenplaats uw vrouw, ouders en broers staan. Ook een 20 à 30 tal federale agenten waren buiten aanwezig (CGVS man 01/10/2012 p.13, 14 ; 17/10/2012 p. 13, 14, 16). Uw echtgenote beschreef een andere versie van uw arrestatie. Zij gaf aan dat u in uw slaapkamer werd gearresteerd. U werd op de slaapkamer vloer gelegd, vastgebonden en u kreeg in de slaapkamer een zak over uw hoofd. Daarna werd u naar buiten gebracht en weggebracht, maar uw vrouw mocht de kamer niet verlaten. Uw echtgenote gaf aan dat zij pas nadat u reeds in de wagen werd gestoken, naar buiten op de binnenplaats werd gestuurd. Daar op de binnenplaats merkte uw vrouw nog 7 agenten op (CGVS 01/10/2012 p. 8). U werd gewezen op deze verschillende versies en u bevestigde uw eigen verklaringen nogmaals en ontkende de verklaringen van uw echtgenote. U vermoedde dat uw vrouw zich deze gebeurtenis misschien niet meer herinnert (CGVS man 17/10/2012). Deze uitleg, het ontkennen van de verklaringen van uw vrouw, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden niet. Bovendien zijn de feiten zeer recent. Gezien deze verschillende tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van uw asielaanvraag, wordt de geloofwaardigheid van deze aanhouding ernstig ondermijnd.

Verder beweerde u bij het Commissariaat-generaal dat midden februari 2012 een persoon bij u langs kwam, zich voordeed alsof hij ziek was. Deze persoon, volgens u een rebel, eiste dat u zou stoppen met uw werkzaamheden als spiritueel genezer en hij bedreigde u met de dood. U verwees verder naar twee incidenten waar onbekenden, vermoedelijk rebellen, explosieven op uw binnenplaats hadden gegooid. Deze gebeurtenis situeerde u begin maart, op 2 of 3 maart en een week later (CGVS man 01/10/2012 p. 3, 4; 17/10/2012 p. 12, 13). Echter u verklaarde tijdens uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken dat op 2 of 3 maart er een poging was om uw huis op te blazen, dat een week later opnieuw een poging had plaatsgevonden. In april kwam een onbekende bij u langs, zeggend voor een behandeling en hij bedreigde u met de dood als u uw activiteiten niet zou stopzetten (vragenlijst CGVS man punt 3. 8). U werd gewezen op het feit dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken de komst van de persoon die u bedreigde situeerde na dat er pogingen werden gedaan om uw woning op te blazen en u reageerde door uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal nogmaals te bevestigen (CGVS man 17/10/2012 p. 13). Opnieuw moet vastgesteld worden dat het enkel bevestigen van uw laatste verklaringen geen opheldering geeft over de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bijkomend moet opgemerkt worden dat uw vrouw de incidenten met de explosieven situeert eind maart, begin april 2012 en dat zij aangeeft dat de eerste explosie plaatsvond voor dat de madrassa werd gesloten en de tweede nadat de madrassa werd gesloten, terwijl u aangeeft dat het sluiten van de madrassa op 7 of 8 februari 2012 had plaatsgevonden (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6; man 01/10/2012 p. 5; 17/10/2012 p. 11). Tevens beweerde uw vrouw dat bij de explosies er enkel ramen wat werden beschadigd maar verder niets (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6), terwijl u had verklaard dat bij de incidenten met explosieven jullie ramen volledig werden vernield en dat ook jullie deur een klein beetje werd beschadigd door de scherven (CGVS man 01/10/2012 p. 4). Uw vrouw werd met uw verklaringen geconfronteerd en zij maakte duidelijk dat de deur niet was beschadigd (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6). Haar uitleg overtuigt niet en weerlegt bovenstaande vaststellingen niet. Gezien deze vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de acties van rebellen (in casu de rechtstreekse bedreigingen en het gooien van explosieven), kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende incidenten die u toedicht aan rebellen.

Uit uw verklaringen en ook uit de convocaties die u voorlegt, blijkt dat u op 29 mei 2012 een eerste convocatie ontving en dat u nadien nog twee andere convocaties hebt ontvangen. Opgemerkt moet worden dat u onaannemelijk vaag bent betreffende deze convocaties. U gaf aan dat u enkel over de eerste convocatie zeker weet dat u zich moest aanbieden op 29 mei 2012 maar dat u niet meer weet wanneer de andere convocaties werden binnengebracht, wanneer u zich moest aanbieden, hoe laat of waar u zich moest aanbieden. U kon evenmin weergeven wat de inhoud van deze convocaties was. U kon enkel aangeven dat u werd opgeroepen (CGVS man 17/10/2012 p. 8, 9). U gaf aan dat u na de eerste convocatie contact had opgenomen met uw familielid A. en dat A., die bij de FSB werkt, meer informatie betreffende de convocatie ging verzamelen (CGVS man 17/10/2012 p. 9). Echter vastgesteld moet worden dat u geen vragen heeft gesteld over de convocaties aan A., noch over alle problemen die

u ondervond met de ordediensten (CGVS man 01/10/2012 p. 15; 17/10/2012 p. 9, 10). Het is redelijk te verwachten dat u, die deze convocaties zelf voorlegt voor de asielinstanties, meer informatie kan verschaffen over deze convocaties. Tevens kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op zijn minst de vraag had gesteld welke informatie A. te weten kwam betreffende deze convocaties of betreffende uw problemen. Uw gebrek aan interesse voor de convocaties en voor informatie die A. zou te weten zijn gekomen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook betreffende problemen die na jullie vertrek uit Ingoesjetië nog hadden plaatsgevonden leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat na jullie vertrek uit Ingoesjetië op 30 augustus 2012, FSB agenten meermaals bij u thuis zijn langs geweest op zoek naar u. U vermeldde dat ze een 20 à 30 keer bij u thuis zijn langs geweest en dat ze ook bij dichte familieleden u zijn gaan zoeken. U had dit nieuws vernomen van uw vrouw die het op haar beurt had vernomen van haar moeder waarmee uw vrouw nog contact had gehad (CGVS man 01/10/2012 p. 5). Echter uw vrouw beweerde dat zij met haar moeder enkel over familiale gelegenheden had gesproken, hoe het met iedereen ging en dat er geen verder informatie werd uitgewisseld (CGVS vrouw 01/10/2012 p. 3, 4). Bij confrontatie met uw verklaringen over de problemen na jullie vertrek antwoorde uw vrouw dat u deze informatie misschien vernomen had van uw moeder die had gebeld met de gsm van haar moeder (CGVS vrouw 01/10/2012 p. 4). Deze uitleg overtuigt niet, gezien u verklaarde na uw vertrek uit Ingoesjetië met niemand uit uw land van herkomst nog contact te hebben gehad (CGVS man 01/10/2012 p. 4, 5). Opgemerkt moet worden dat ook deze tegenstrijdigheid, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

De vastgestelde tegenstrijdigheden, de vaagheden en het gebrek aan interesse aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, schoolattesten van uw vrouw, haar werkboekje, medische verzekeringskaarten, de medische verzekeringspolis, registratie van uw vrouw's werkzaamheden, belastingsattesten, bevatten persoonsgegevens, gegevens die niet worden betwist. De convocaties werden hierboven reeds besproken. Bijkomend moet opgemerkt worden dat uit de drie convocaties kan niet worden afgeleid waarom u werd opgeroepen, noch voor welke zaak u werd opgeroepen. De convocaties duiden aan dat u werd opgeroepen als getuige, maar geven niet weer in welke zaak u betrokken was. Het is bovendien vreemd dat deze convocaties niet het adres weergeeft waar u zich concreet moest melden, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Deze vaststellingen doen verder vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van de voorgelegde convocaties. De brief van de volksraad (Mexk-Kxel), geeft weer dat u omwille van uw religieuze activiteiten door de autoriteiten werd geviseerd. Gezien bovenstaande motivering kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en bijgevolg evenmin aan de verklaringen van de voorzitter van de volksraad. Een document kan slecht bewijskrachtig zijn wanneer het wordt ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De drie internetartikels hebben volgens uw verklaringen betrekking op personen die net zo als u religieuze activiteiten hadden en

hierdoor problemen ondervonden. Opgemerkt moet worden dat nergens in deze artikels enige vermelding naar u en uw situatie wordt gemaakt en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Uit uw verklaringen blijkt dat de internetfoto's die u voorlegt, foto's zijn van mensen die behoren tot een volksraad en die de behandeling van personen met een gelijkaardig profiel door de autoriteiten en rebellen aanklagen. U gaf aan dat deze foto's niet handelen over uw specifieke problemen (CGVS man 17/10/2012 p.3)."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 november 2012 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook (zie het verzoekschrift, p. 3) *"van de gegrondheid en wettelijkheid van de beslissing omtrent de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire bescherming en van de kracht van gewijsde"*.

Voorafgaand merken verzoekers op (zie p. 3) *"dat bepaalde tegenstrijdigheden niet bestaan en andere blijken uit slecht geïnterpreteerde woorden van de verzoekers"* en dat de versie van verzoeker *"correct is en dat hij altijd dezelfde verklaringen heeft gehad"*.

Aangaande de tegenstrijdigheden omtrent de arrestatie op 2 juni 2012, wijzen verzoekers erop dat het nacht was, dat verzoekster heeft toegegeven dat zij zich niet alle details herinnerde en dat verzoeker niet zeker was van wat verzoekster deed bij de inval van de agenten.

Ze verwijzen naar hun verklaringen tijdens het verhoor en stellen dat de commissaris-generaal (zie p. 4) *"slechts niet weet of de verzoekster buitengegaan is voor of na de verzoeker"*; ze wijzen nog op *"de snelheid van het optreden en de bijhorende verrassing"*.

Wat betreft het aantal agenten, stellen verzoekers dat verzoekster (zie p. 5) *"immers verklaarde dat er veel agenten waren"*, maar niet zo zeker was van het aantal, en dat zij nooit betwist heeft dat de agenten met 20 à 30 waren toen ze naar huis gingen.

Verzoeker ontkent verklaard te hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de doodsbedreiging geuit werd na de ontploffingen; hij stelt (zie p. 5) *"dat de verklaringen tijdens uren voor de tegenpartij niet vergelijkbaar zijn met de uitleg op een paar zinnen bij de DVZ"*.

Waar verzoekster eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de ontploffingen, stellen verzoekers dat verzoekster *"(zie p. 6) zich opnieuw herinnert van de volgorde"* en dat zij de *"datums verwacht"*.

De tegenstrijdige verklaringen omtrent de beschadigingen veroorzaakt door de ontploffingen, betreffen volgens verzoekers een vergissing van de commissaris-generaal gezien verzoeker nooit verklaard heeft dat alle vensters stuk waren en gezien verzoekster bedoelde dat de deur niet beschadigd was (zie p. 6) *"in de zin dat het venster van de deur niet stuk was"*, maar dat zij nooit beweerd heeft dat het venster van de deur stuk was *"maar gewoon zei dat de scherven de raam van de deur beschadigd hadden"*.

Omtrent het verschil in de verklaringen aangaande de gebeurtenissen na de vlucht, laten verzoekers gelden (zie p. 6) *"dat de verklaring van de verzoekster misverstaan is"*. Ze leggen uit dat het FSB naar verzoeker zocht op de plaats waar zijn ouders wonen, dat de moeder van verzoeker de moeder van verzoekster informeerde en dat verzoekster tijdens haar verhoor dus bedoelde dat de informatie niet direct van haar moeder kwam, maar wel van haar schoonmoeder.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal van een vage kennis in hoofde van verzoeker omtrent de convocaties, antwoorden verzoekers (zie p. 7) *"dat het niet bestuderen van de inhoud van deze uitnodigingen echter bewijst dat de verzoeker eerlijk en spontaan wil blijven tov de Belgische overheden"*.

Ze laten gelden dat verzoeker na de eerste convocatie uitleg vroeg aan A., dat deze hem aanraade niet te reageren en dat hij stappen ondernomen heeft om de familie te laten vluchten.

De argumenten van de commissaris-generaal om de authenticiteit van de convocaties in vraag te stellen, zijn volgens verzoekers ontoereikend, gezien de documenten die in origineel werden neergelegd, niet werden voorgelegd aan de dienst belast met het onderzoek van de authenticiteit van bewijsstukken.

Dat het precieze adres niet vermeld staat op de convocatie, wijten verzoekers aan het feit dat er slechts één Ministerie van Binnenlandse Zaken is waarvan iedereen het adres kent. De commissaris-generaal toont volgens verzoekers niet aan dat convocaties in Ingoesjetië het adres of de zaak vermelden. Verder wijzen verzoekers erop dat deze documenten (zie p. 8) “*de overschrijving betreffen van een model*” en dat er geen ruimte is “*om de naam van de zaak te vermelden*”.

Dat de brief van de volksraad verworpen wordt omdat hun verklaringen niet geloofwaardig zijn, achten verzoekers (zie p. 8) “*heel minimalistisch*” gezien “*geen authenticiteitsonderzoek werd uitgevoerd*” door de commissaris-generaal.

Ze verklaren tevens dat ze zullen proberen andere documenten te bekomen.

Wat betreft de situatie in Ingoesjetië, leggen verzoeker documenten neer “*in tegenstrijdigheid met de beweringen van de tegenpartij*”. Ze verwijzen naar een verslag van FIDH van maart 2012, een artikel van www.rtdb.be van 8 november 2012, een artikel van “Amnesty International” van 21 juni 2012, een artikel “*Tout va bien en Tchétchénie?*” van 30 oktober 2012, een artikel van <http://combatsdroithommeblog.lemonde.fr> en een verslag van de parlementaire vergadering van de Raad van Europa van 14 november 2012.

Volgens verzoekers blijkt uit de informatie dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus slechter wordt, dat het gewapende conflict aldaar tot het bloedigste van Europa behoort, dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus een grote uitdaging is voor de bescherming van de mensenrechten en dat er algemene straffeloosheid heerst.

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal (zie p. 10) “*dit aspect niet onderzocht vanuit de hoek van de subsidiaire bescherming maar enkel van de asielaanvraag door erop te wijzen dat de situatie van de verzoekers individueel beoordeeld dient te worden*”, terwijl “*deze hypothesen moeten onderzocht worden ongeacht de verklaringen van de vreemdeling, buiten zijn identiteit en nationaliteit, die zeker moeten zijn, en die niet in vraag gesteld worden in de bestreden beslissing*”.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen “*te niet te doen*” en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen nietig te verklaren.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, T.M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, I.P., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Verzoekers geven echter niet aan op welke wijze het “*kracht van gewijsde*” in concreto geschonden werd.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw aangaande de arrestatie:

“U verklaarde dat u op 2 juni 2012 door Federale agenten thuis werd gearresteerd. U gaf aan dat u nog in bed lag toen onbekende mannen binnenvielen. U werd in uw slaapkamer tegen de muur gezet, vastgebonden en naar de binnenplaats werd gebracht. Uw vrouw was voordien reeds naar binnenplaats gestuurd. Op de binnenplaats werd u op de grond gegooid en geblinddoekt met een zak over uw hoofd. U zag op de binnenplaats uw vrouw, ouders en broers staan. Ook een 20 à 30 tal federale agenten waren buiten aanwezig (CGVS man 01/10/2012 p.13, 14 ; 17/10/2012 p. 13, 14, 16). Uw echtgenote beschreef een andere versie van uw arrestatie. Zij gaf aan dat u in uw slaapkamer werd gearresteerd. U werd op de slaapkamer vloer gelegd, vastgebonden en u kreeg in de slaapkamer een zak over uw hoofd. Daarna werd u naar buiten gebracht en weggebracht, maar uw vrouw mocht de kamer niet verlaten. Uw echtgenote gaf aan dat zij pas nadat u reeds in de wagen werd gestoken, naar buiten op de binnenplaats werd gestuurd. Daar op de binnenplaats merkte uw vrouw nog 7 agenten op (CGVS 01/10/2012 p. 8). U werd gewezen op deze verschillende versies en u bevestigde uw eigen verklaringen nogmaals en ontkende de verklaringen van uw echtgenote. U vermoedde dat uw vrouw zich deze gebeurtenis misschien niet meer herinnert (CGVS man 17/10/2012). Deze uitleg, het ontkennen van de verklaringen van uw vrouw, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden niet. Bovendien zijn de feiten zeer recent.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan *“dat bepaalde tegenstrijdigheden niet bestaan en andere blijken uit slecht geïnterpreteerde woorden van de verzoekers”* en poneren dat de versie van verzoeker *“correct is en dat hij altijd dezelfde verklaringen heeft gehad”*.

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verklaren dat het nacht was, dat verzoekster heeft toegegeven dat zij zich niet alle details herinnerde en dat verzoeker niet zeker was van wat verzoekster deed wanneer de agenten binnenvielen en tevens wijzen op *“de snelheid van het optreden en de bijhorende verrassing”*, antwoordt de Raad dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, quod non in casu.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar hun verklaringen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en stellen dat de commissaris-generaal *“slechts niet weet of de verzoekster buitengegaan is voor of na de verzoeker, ”*dat verzoekster *“immers verklaarde dat er veel agenten waren”*, maar niet zo zeker was van het aantal, en dat zij nooit betwist heeft dat de agenten met 20 à 30 waren toen ze naar huis gingen, stelt de Raad vast dat verzoekers zich beperkten tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het vergoelijken van de incoherenties.

Het komt echter aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Ten tweede merkte de commissaris-generaal in de beslissing nog volgende tegenstrijdigheden op:

“Verder beweerde u bij het Commissariaat-generaal dat midden februari 2012 een persoon bij u langs kwam, zich voordeed alsof hij ziek was. Deze persoon, volgens u een rebel, eiste dat u zou stoppen met uw werkzaamheden als spiritueel genezer en hij bedreigde u met de dood. U verwees

verder naar twee incidenten waar onbekenden, vermoedelijk rebellen, explosieven op uw binnenplaats hadden gegooid. Deze gebeurtenis situeerde u begin maart, op 2 of 3 maart en een week later (CGVS man 01/10/2012 p. 3, 4; 17/10/2012 p. 12, 13). Echter u verklaarde tijdens uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken dat op 2 of 3 maart er een poging was om uw huis op te blazen, dat een week later opnieuw een poging had plaatsgevonden. In april kwam een onbekende bij u langs, zogezegd voor een behandeling en hij bedreigde u met de dood als u uw activiteiten niet zou stopzetten (vragenlijst CGVS man punt 3. 8). U werd gewezen op het feit dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken de komst van de persoon die u bedreigde situeerde na dat er pogingen werden gedaan om uw woning op te blazen en u reageerde door uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal nogmaals te bevestigen (CGVS man 17/10/2012 p. 13). Opnieuw moet vastgesteld worden dat het enkel bevestigen van uw laatste verklaringen geen opheldering geeft over de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bijkomend moet opgemerkt worden dat uw vrouw de incidenten met de explosieven situeert eind maart, begin april 2012 en dat zij aangeeft dat de eerste explosie plaatsvond voor dat de madrassa werd gesloten en de tweede nadat de madrassa werd gesloten, terwijl u aangeeft dat het sluiten van de madrassa op 7 of 8 februari 2012 had plaatsgevonden (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6; man 01/10/2012 p. 5; 17/10/2012 p. 11). Tevens beweerde uw vrouw dat bij de explosies er enkel ramen wat werden beschadigd maar verder niets (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6), terwijl u had verklaard dat bij de incidenten met explosieven jullie ramen volledig werden vernield en dat ook jullie deur een klein beetje werd beschadigd door de scherven (CGVS man 01/10/2012 p. 4). Uw vrouw werd met uw verklaringen geconfronteerd en zij maakte duidelijk dat de deur niet was beschadigd (CGVS vrouw 17/10/2012 p. 6). Haar uitleg overtuigt niet en weerlegt bovenstaande vaststellingen niet. Gezien deze vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de acties van rebellen (in casu de rechtstreekse bedreigingen en het gooien van explosieven), kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende incidenten die u toedicht aan rebellen.”

Verzoeker ontkent in het verzoekschrift bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard dat doodsbedreigingen werden geuit na de ontploffingen; hij stelt “dat de verklaringen tijdens uren voor de tegenpartij niet vergelijkbaar zijn met de uitleg op een paar zinnen bij de DVZ”. Waar verzoekster eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de ontploffingen, stellen verzoekers dat verzoekster “zich opnieuw herinnert van de volgorde” en dat ze de “datums verwacht”.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en juiste manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over de beschadigingen van de ontploffingen, leggen verzoekers uit dat verzoeker nooit verklaard heeft dat alle vensters stuk waren en dat verzoekster bedoelde dat de deur niet beschadigd was “in de zin dat het venster van de deur niet stuk was”, maar dat ze nooit beweerd heeft dat het venster van de deur stuk was “maar gewoon zei dat de scherven de raam van de deur beschadigd hadden”.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen in een poging om de vastgestelde incoherenties alsnog te vergoelijken.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker op een onaannemelijke wijze onwetend was omtrent de ontvangen convocaties:

“Uit uw verklaringen en ook uit de convocaties die u voorlegt, blijkt dat u op 29 mei 2012 een eerste convocatie ontving en dat u nadien nog twee andere convocaties hebt ontvangen. Opgemerkt moet worden dat u onaannemelijk vaag bent betreffende deze convocaties. U gaf aan dat u enkel over de eerste convocatie zeker weet dat u zich moest aanbieden op 29 mei 2012 maar dat u niet meer weet wanneer de andere convocaties werden binnengebracht, wanneer u zich moest aanbieden, hoe laat of waar u zich moest aanbieden. U kon evenmin weergeven wat de inhoud van deze convocaties was. U kon enkel aangeven dat u werd opgeroepen (CGVS man 17/10/2012 p. 8, 9). U gaf aan dat u na de eerste convocatie contact had opgenomen met uw familielid A. en dat A., die bij de FSB werkt, meer informatie betreffende de convocatie ging verzamelen (CGVS man 17/10/2012 p. 9). Echter vastgesteld moet worden dat u geen vragen heeft gesteld over de convocaties aan A., noch over alle problemen die u ondervond met de ordediensten (CGVS man 01/10/2012 p. 15; 17/10/2012 p. 9, 10). Het is redelijk te verwachten dat u, die deze convocaties zelf voorlegt voor de asielinstanties, meer informatie kan verschaffen over deze convocaties. Tevens kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op zijn minst de vraag had gesteld welke informatie A. te weten kwam betreffende deze convocaties of betreffende uw problemen.”

In het verzoekschrift voeren verzoekers als verweer aan *“dat het niet bestuderen van de inhoud van deze uitnodigingen echter bewijst dat de verzoeker eerlijk en spontaan wil blijven tov de Belgische overheden”*; ze stellen dat verzoeker na de eerste convocatie uitleg vroeg aan A., dat A. aanraadde niet te reageren en dat hij stappen ondernomen heeft om te vluchten.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar die vaststelt dat verzoeker een gebrek aan interesse vertoont. Van verzoeker kan immers inderdaad worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis heeft, of dat hij toch minstens de convocaties leest die hij zelf voorlegt ter staving van zijn asielrelaas.

Onwetendheid omtrent de inhoud van de convocatie is geen waarborg voor de authenticiteit van het relaas.

De nalatige houding van verzoeker keert zich inderdaad tegen de voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal merkte ook tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster omtrent de problemen na hun vertrek uit hun land van herkomst:

“U verklaarde dat na jullie vertrek uit Ingoesjetië op 30 augustus 2012, FSB agenten meermaals bij u thuis zijn langs geweest op zoek naar u. U vermeldde dat ze een 20 à 30 keer bij u thuis zijn langs geweest en dat ze ook bij dichte familieleden u zijn gaan zoeken. U had dit nieuws vernomen van uw vrouw die het op haar beurt had vernomen van haar moeder waarmee uw vrouw nog contact had gehad (CGVS man 01/10/2012 p. 5). Echter uw vrouw beweerde dat zij met haar moeder enkel over familiale gelegenheden had gesproken, hoe het met iedereen ging en dat er geen verder informatie werd uitgewisseld (CGVS vrouw 01/10/2012 p. 3, 4). Bij confrontatie met uw verklaringen over de problemen na jullie vertrek antwoorde uw vrouw dat u deze informatie misschien vernomen had van uw moeder die had gebeld met de gsm van haar moeder (CGVS vrouw 01/10/2012 p. 4). Deze uitleg overtuigt niet, gezien u verklaarde na uw vertrek uit Ingoesjetië met niemand uit uw land van herkomst nog contact te hebben gehad (CGVS man 01/10/2012 p. 4, 5).”

Verzoekers laten dienaangaande gelden *“dat de verklaring van de verzoekster misverstaan is”*. Ze stellen dat het FSB naar verzoeker zocht op de woonplaats van zijn ouders, dat zijn moeder zijn schoonmoeder informeerde zodat verzoekster tijdens haar verhoor dus bedoelde dat de informatie niet direct van haar moeder kwam, maar wel van de moeder van haar man.

De Raad stelt vast dat deze uitleg niet overeenkomt met de verklaringen van verzoekster afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Gevraagd wat haar moeder haar verteld over hun situatie in het land van herkomst, antwoordde verzoekster: *“Zo’n termen bespreek ik niet met haar aan de telefoon. Ik heb enkel gevraagd hoe het met haar ging, met de gezondheid, met haar familie”* (zie het gehoorverslag van 1 oktober 2012, p. 3).

Na confrontatie met verzoekers verklaring dat hij van verzoekster vernomen had dat FSB agenten meermaals bij hun thuis zijn langs geweest en dat verzoekster dit van haar moeder had gehoord, antwoordde verzoekster: *“Mijn moeder is waarschijnlijk bij zijn moeder op bezoek geweest en zijn moeder heeft naar hem gebeld met de mobiele telefoon van mijn moeder”* (zie het gehoorverslag, p. 3).

De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoekers een post-factum verklaring betreft, die derhalve niet wordt aangenomen.

Met betrekking tot de voorgelegde stukken stelde de commissaris-generaal vast dat:

“De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, schoolattesten van uw vrouw, haar werkboekje, medische verzekeringskaarten, de medische verzekeringspolis, registratie van uw vrouw’s werkzaamheden, belastingsattesten, bevatten persoonsgegevens, gegevens die niet worden betwist. De convocaties werden hierboven reeds besproken. Bijkomend moet opgemerkt worden dat uit de drie convocaties kan niet worden afgeleid waarom u werd opgeroepen, noch voor welke zaak u werd opgeroepen. De convocaties duiden aan dat u werd opgeroepen als getuige, maar geven niet weer in welke zaak u betrokken was. Het is bovendien vreemd dat deze convocaties niet het adres weergeeft waar u zich concreet moest melden, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Deze vaststellingen doen verder vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van de voorgelegde convocaties. De brief van de volksraad (Mexk-Kxel), geeft weer dat u omwille van uw religieuze activiteiten door de autoriteiten werd gevisieerd. Gezien bovenstaande motivering kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en bijgevolg evenmin aan de verklaringen van de voorzitter van de volksraad. Een document kan slecht bewijskrachtig zijn wanneer het wordt ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De drie internetartikels hebben volgens uw verklaringen betrekking op personen die net zo als u religieuze activiteiten hadden en hierdoor problemen ondervonden. Opgemerkt moet worden dat nergens in deze artikels enige vermelding naar u en uw situatie wordt gemaakt en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Uit uw verklaringen blijkt dat de internetfoto’s die u voorlegt, foto’s zijn van mensen die

behoren tot een volksraad en die de behandeling van personen met een gelijkaardig profiel door de autoriteiten en rebellen aanklagen. U gaf aan dat deze foto's niet handelen over uw specifieke problemen (CGVS man 17/10/2012 p.3)."

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat originele stukken werden neergelegd maar dat deze niet werden onderzocht op hun authenticiteit.

Dat er geen adres vermeld staat op de convocatie, wijten verzoekers aan het feit dat er slechts één Ministerie van Binnenlandse Zaken is waarvan iedereen het adres kent.

De commissaris-generaal toont volgens verzoekers niet aan dat convocaties in Ingoesjetië het adres of de zaak waarover het gaat, vermelden. Verder wijzen verzoekers erop dat deze documenten "*de overschrijving betreffen van een model*" en dat er geen ruimte is "*om de naam van de zaak te vermelden*". Dat de brief van de volksraad verworpen wordt omdat hun verklaringen niet geloofwaardig zijn, achten verzoekers verder "*heel minimalistisch*" gezien "*geen authenticiteitsonderzoek werd uitgevoerd*" door de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen en niet in staat is ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardigheid te verlenen.

Waar verzoekers insinueren dat de commissaris-generaal bepaalde onderzoeksdaden had moeten stellen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Voor het overige beperken verzoekers zich tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van blote beweringen, die de motivering in de bestreden beslissingen niet kunnen weerleggen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008; RvV, nr. 13.077 van 25 juni 2008).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift de situatie in Ingoesjetië bespreken en verwijzen naar informatie, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 57/7bis pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 57/7ter van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald.

In casu werd gelet op bovenstaande vaststellingen, geen geloof gehecht aan de beweerde problemen van verzoekers, zodat ze zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

2.8 Ter terechtzitting leggen verzoekers fotokopieën neer die volgens de niet voor eensluidend verklaarde vertaling naar een andere taal dan de taal van de rechtspleging, oproepingen voor verhoor blijken te zijn.

De Raad stelt vast bijgebrachte stukken slechts fotokopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend gezien kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De Raad stelt ook vast dat verzoekers op de uitdrukkelijke vraag ter terechtzitting waarom ze deze stukken niet eerder in de loop van de procedure konden voorleggen, zoals voorgeschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, geen antwoord hebben gegeven.

2.9. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas niet geloofwaardig; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.10. In hun vraag om subsidiaire bescherming, bespreken verzoekers de situatie in Ingoesjetië en verwijzen ze naar informatie, zijnde een verslag van FIDH d.d. maart 2012, een artikel van www.rtdb.be d.d. 8 november 2012, een artikel van Amnesty International dd. 21 juni 2012, een artikel "Tout va bien en Tchétchénie?" d.d. 30 oktober 2012, een artikel van <http://combatsdroithommeblog.lemonde.fr> en een verslag van de parlementaire vergadering van de Raad van Europa d.d. 14 november 2012.

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal "*dit aspect niet onderzocht vanuit de hoek van de subsidiaire bescherming maar enkel van de asielaanvraag door erop te wijzen dat de situatie van de verzoekers individueel beoordeeld dient te worden*", terwijl "*deze hypothesen moeten onderzocht worden ongeacht de verklaringen van de vreemdeling, buiten zijn identiteit en nationaliteit, die zeker moeten zijn, en die niet in vraag gesteld worden in de bestreden beslissing*".

Waar verzoeker stellen dat de situatie in Ingoesjetië niet werd onderzocht in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekers verwijzen naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in Ingoesjetië, herhaalt de Raad dat dit niet volstaat om aan te tonen dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, gelet op de ongelooftwaardigheid van de verklaringen van verzoekers.

Een ongelooftwaardig relaas kan immers niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijzen naar hun informatie "*in tegenstrijdigheid met de beweringen van de tegenpartij*" aangaande de situatie in Ingoesjetië en stellen dat uit deze informatie blijkt dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus is verslechterd, dat het gewapende conflict aldaar het bloedigste van Europa is, dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus een grote uitdaging is voor de bescherming van de mensenrechten en dat er algemene straffeloosheid heerst, laat de Raad de inhoud van de informatie verzameld door de gespecialiseerde en onpartijdige Cedoca-diensten en gesteund op talrijke bronnen, prevaleren.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.11. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 1 oktober en 17 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De Raad schaart zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus; er kan geen schending “*van de gegrondheid en wettelijkheid van de beslissing omtrent de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire bescherming*” worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE